

Sygn. akt I C 1677/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSR Elżbieta Kuryło-Maciejewska

Protokolant: Edyta Szmigiel

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2015 roku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.**

przeciwko **P. S.**

o zapłatę kwoty 125,41 zł

I/ zasądza od pozwanego **P. S.** na rzecz strony powodowej (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.** kwotę **125,41 zł** (sto dwadzieścia pięć złotych czterdzieści jeden groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 września 2014 r. do dnia zapłaty;

II/ zasądza od pozwanego **P. S.** na rzecz strony powodowej (...) **Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D.** kwotę **107 zł** tytułem zwrotu kosztów procesu.

P. tekstu

[Przewodnicząca 00:19:00.328]

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w D. wystąpiła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego P. S. kwoty 125 złotych 41 groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Na uzasadnienie tego żądania wskazała, że strony w dniu 4 sierpnia 2008 roku zawarły umowę, na mocy której powód zobowiązał się dostarczać do nieruchomości pozwanego położonej w O. numer 5 wodę i odbierać ścieki na ustalonych taryfą warunkach cenowych. W okresie od początku maja 2013 roku do końca marca 2014 roku pozwany nie wywiązał się jednak z obowiązku zapłaty należności za dostarczoną wodę i odprowadzane ścieki. Łączny koszt zrealizowanych w tym okresie przez powoda usług wyniósł kwotę 118 złotych 23 grosze. Strona powodowa podniosła dodatkowo, iż na podstawie art. 481 Kodeksu cywilnego przysługują jej również ustawowe odsetki za zwłokę, których wysokość wyliczona od wymagalności każdej z płatności do dnia 16 kwietnia 2014 roku wynosi kwotę 7 złotych 18 groszy. Łączne zadłużenie pozwanego wynosi, więc kwotę 125 złotych 41 groszy. Z uwagi zaś na fakt, iż pozwany nie zapłacił spornej kwoty pomimo dodatkowego wezwania do zapłaty powództwo jest uzasadnione. Na mocy nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 12 września 2014 roku w sprawie o sygnaturze I Nc 1720/14 nakazano pozwanemu, aby zapłacił powodowej spółce kwotę 125 złotych 41 groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 9 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 84 złote 50 groszy tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 77 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie 2 tygodni od dnia doręczenia nakazu albo wniósł w tymże terminie sprzeciw. W ustawowym terminie pozwany wniósł sprzeciw od tego nakazu zapłaty, w którym wystąpił o oddalenie powództwa w całości. Motywując swoje stanowisko przyznał, iż w dniu 4 sierpnia 2008 roku podpisał umowę o zaopatrzenie w wodę. Jednakże podniósł, iż jego instalacja nie ma końcowego odbioru, a zgodnie z treścią prawa budowlanego najpierw powinien być sporządzony odbiór,

a następnie podpisana umowa i eksploatacja. Zarzucił również i do tej pory, iż do tej pory wody nie pobierał, a postępowanie strony powodowej nie jest zgodne z treścią umowy. W piśmie procesowym z dnia 28 października 2014 roku strona powodowa wskazała, iż umowa na dostawę wody do nieruchomości pozwanego została zawarta z pozwanym na jego wniosek. Podała również, że dokonała przyłączenia wewnętrznej instalacji wodnej do sieci powoda i począwszy od daty tego przyłączenia pozwany był obciążany kosztami świadczonych usług, za które płacił bez sprzeciwu do 2013 roku. Dopiero w spornym okresie pozwany zaprzestał regulowania swoich zobowiązań. Odnośnie zarzutu dotyczącego braku odbioru wykonanej przez niego instalacji- podniosła, że to inwestor zobowiązany jest dopełnić wszelkich wymogów formalnych w związku z realizacją robót budowlanych. Skoro pozwany nie przedstawił niezbędnej dokumentacji powykonawczej, to powodowa spółka nie mogła sporządzić protokołu odbioru robót. Nie stanowiło to jednak przeszkody w realizacji usług w zakresie dostaw wody, co skutkowało obowiązkiem ponoszenia przez pozwanego związanych z tym kosztów. Na rozprawie w dniu 13 stycznia 2015 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa, oświadczając, iż żądanie nie jest zgodne z treścią umowy zawartej ze stroną powodową, a w szczególności paragrafem 13 podpunkt b. Oświadczył również, iż nie czerpie wody na podstawie tej umowy, ponieważ nie ma końcowego odbioru sieci, gdyż nie stać go na pokrycie kosztów z tym związanych. Czerpie wodę ze starego ujęcia, to jest z własnej studni. Przyznał, iż opłacał abonament przez 5 lat, ponieważ przez ten czas zwodzono go z odbiorem sieci. Po pewnym czasie, gdy przedstawił swoje stanowisko inkasentowi, został poinformowany, że zdemontują mu licznik. Oświadczył również, że strona powodowa posiada kompletną dokumentację powykonawczą w oparciu, o którą może sporządzić protokół odbioru robót. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. Strona powodowa jest przedsiębiorstwem wodociągowo-kanalizacyjnym świadczącym usługi zbiorowego zaopatrzenia w wodę i odprowadzania ścieków i jest to okoliczność bezsporna. W dniu 4 sierpnia 2008 roku pozwany P. S. zawarł ze stroną powodową (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w D. umowę o zaopatrzenie w wodę nieruchomości pozwanego położonej w O. numer 5. Umowa ta została przy tym zawarta na pisemny wniosek pozwanego z dnia 4 sierpnia 2008 roku po dokonaniu przyłączenia wewnętrznej instalacji wodnej pozwanego do sieci powoda oraz po wcześniejszym zamontowaniu wodomierza, to jest w dniu 23 lipca 2008 roku przez pracowników powoda. Od chwili podłączenia pozwany mógł przy tym korzystać z usług strony powodowej. Fakty te wynikają z kserokopii polecenia montowania wodomierza z dnia 23 lipca 2008 roku i wniosku o zawarcie umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków z dnia 4 sierpnia 2008 roku, kserokopii umowy o zaopatrzenie w wodę z dnia 4 sierpnia 2008 roku, zeznań świadka R. K. oraz przesłuchania pozwanego. Na mocy przedmiotowej umowy strony ustaliły między innymi, że powodowa spółka będzie dostarczać do nieruchomości pozwanego wodę o ciśnieniu umożliwiającym normalne korzystanie z wody zgodnie z warunkami technicznymi przyłączenia o jakości określonej w obowiązujących przepisach oraz wystawiać faktury za świadczone odbiorcy w okresach obrachunkowych ustalonych w umowie; zaś pozwany, jako odbiorca będzie dokonywał zapłaty za dostarczoną wodę w terminie 14 dni od daty dostarczenia faktury. Przekroczenie terminu płatności powodowało zaś naliczanie odsetek. W umowie zaznaczono również, iż należności za zaopatrzenie w wodę ustala się na podstawie cen i stawek opłat określonych w aktualnie obowiązującej taryfie. Strony ustaliły również, że strona powodowa może odciąć dostawę wody między innymi wtedy, gdy odbiorca nie uiścił należności za 2 pełne okresy obrachunkowe następujące po dniu otrzymania upomnienia w sprawie uregulowania zaległej opłaty. Przedmiotowa umowa została zawarta na czas nieokreślony, przy czym mogła przestać obowiązywać między innymi na skutek pisemnego rozwiązania przez odbiorcę po trzymiesięcznym okresie wypowiedzenia. Powyższe wprost wynikało z treści dołączonej do pozwu kserokopii umowy o zaopatrzenie w wodę z dnia 4 sierpnia 2008 roku. Począwszy od daty przyłączenia nieruchomości pozwanego do sieci wodociągowej powoda pozwany mógł odkręcić zawór i korzystać z wody. W związku z tym był obciążony kosztami świadczonych usług, abonamentu, za które płacił bez sprzeciwu do 13 marca 2013 roku, mimo iż nie pobierał wody. Po tym okresie zaprzestał regulować abonament z uwagi na fakt, iż nie ma końcowego odbioru sieci. Aby otrzymać protokół odbioru sieci należy wystąpić z wnioskiem do (...), przy czym koszty takiego odbioru ponosi inwestor, czyli w tym przypadku pozwany. Pozwany nie ma do dnia dzisiejszego odbioru sieci, gdyż nie chce ponosić kosztów takiego odbioru. Okoliczności te Sąd ustalił na podstawie zeznań świadka R. K. i przesłuchania pozwanego. Pozwany nie uiścił należności abonamentowych za miesiące od maja 2013 roku do grudnia 2013 roku wynoszących po 9 złotych 5 groszy miesięcznie oraz od stycznia 2014 roku do marca 2014 roku wynoszących po 9 złotych 34 grosze netto na miesiąc wynikające z następujących faktur: numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 24 maja 2014 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 18 lipca 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 29 września 2013 roku, numer (...) na kwotę

19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 22 listopada 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 86 groszy z terminem płatności na dzień 27 stycznia 2014 roku, numer (...) na kwotę 20 złotych 17 groszy z terminem płatności na dzień 8 kwietnia 2014 roku. W związku z tym pismem z dnia 16 kwietnia 2014 roku doręczonym w dniu 22 kwietnia 2014 roku pozwany został wezwany do uregulowania wymienionych należności w łącznej kwocie 118 złotych 23 grosze oraz do uiszczenia skapitalizowanych odsetek ustawowych naliczonych na dzień 16 kwietnia 2014 roku w łącznej kwocie 7 złotych 18 groszy w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Pozwany nie uiszczył powyższego zadłużenia. Od dnia 10 marca 2014 roku ma również zakręconą dostawę wody. Powyższe wynikało zaś z dokumentów w postaci wymienionych faktur vat oraz kserokopii wezwania do zapłaty (...) z dnia 16 stycznia 2014 roku wraz z potwierdzeniem odbioru, zeznania świadka R. K. i przesłuchania pozwanego. Sąd zważył co następuje. Powództwo jest zasadne i podlega uwzględnieniu. W rozpoznawanej sprawie powodowa spółka wywodziła korzystny dla siebie skutek prawny z faktu zawarcia w dniu 4 sierpnia 2008 roku pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę, a zatem to na niej właśnie spoczywał ciężar udowodnienia, że umowa została zawarta, wiązała strony oraz, że określona w pozwie należność w kwocie 125 złotych 41 groszy, wynikająca z przedłożonych przez nią faktur vat znajdowała w tej umowie potwierdzenie. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż w okresie objętym pozwem strony łączył stosunek prawny, którego źródłem nawiązania była zawarta w formie pisemnej umowa, do której odnosi się artykuł 6 ustęp 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 roku o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków. Według powołanego przepisu dostarczanie wody lub odprowadzanie ścieków odbywa się bowiem na podstawie pisemnej umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków zawartej między Przedsiębiorstwem (...), a odbiorcą usług. Jednocześnie Sąd stwierdził, że umowa ta została zawarta zgodnie z obowiązującymi przepisami. Wbrew bowiem twierdzeniom pozwanego, aby podpisać umowę z Przedsiębiorstwem (...) nie musi być podpisany protokół końcowego odbioru, albowiem wedle przepisu artykułu 6 ustęp 2 powołanej ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków Przedsiębiorstwo (...) jest obowiązane do zawarcia umowy o zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków z osobą, której nieruchomości została przyłączona do sieci i która wystąpiła z pisemnym wnioskiem o zawarcie umowy. W niniejszej sprawie w świetle ujawnionych dowodów, a w szczególności dokumentów w postaci polecenia wmontowania wodomierza z dnia 23 lipca 2008 roku i wniosku pozwanego o zawarcie umowy z dnia 4 sierpnia 2008 roku, a także zeznań świadka R. K. oraz przesłuchania pozwanego nie ulegały jakimkolwiek wątpliwościom, iż pozwany, a w istocie zajmowana przez niego nieruchomość położona w O. numer 5 była podłączona do sieci wodociągowej powoda w momencie złożenia przez pozwanego wniosku o zawarcie umowy o zaopatrzenie w wodę jego nieruchomości. W tej sytuacji powodowa spółka była obowiązana do zawarcia umowy z pozwanym bez względu na to, czy nastąpił końcowy odbiór przyłącza. Należy przy tym podkreślić, iż rzeczą Sądu w niniejszym postępowaniu nie było ustalenie, czy i z jakiego powodu nie nastąpił taki odbiór, istotne było bowiem to, że z chwilą podłączenia do sieci i podpisania umowy pozwany mógł korzystać z usług powodowej spółki, to znaczy mógł odkręcić zawór i korzystać z wody. Skoro zaś z jakiejś przyczyny nie czerpał wody z ujęcia objętego sporną umową i nie miał zamiaru opłacać żadnych należności w oparciu o ten dokument, nic nie stało na przeszkodzie, by wypowiedział umowę łączącą strony. Ponieważ zaś pozwany nie złożył oświadczenia woli o chęci rozwiązania umowy wiążącej go z powodową spółką, strony wiązały stosunek zobowiązaniowy, a w konsekwencji pozwany winny był ponosić koszty w zakresie świadczonych na jego rzecz usług. Odnośnie wysokości należności abonamentowych z tytułu dostawy wody wynikających z faktur vat numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 24 maja 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 18 lipca 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 29 września 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 55 groszy z terminem płatności na dzień 22 listopada 2013 roku, numer (...) na kwotę 19 złotych 86 groszy z terminem płatności na dzień 27 stycznia 2014 roku, numer (...) na kwotę 20 złotych 17 groszy z terminem płatności na dzień 8 kwietnia 2014 roku, Sąd uwzględnił je w całości, to jest w łącznej kwocie 118 złotych 23 grosze. Uwzględnione w nich stawki opłat abonamentowych nie przekraczały bowiem stawek wynikających z taryf (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. dla zbiorowego zaopatrzenia w wodę i zbiorowego odprowadzania ścieków na terenie gminy B. w okresie objętym pozwem, to jest w 2013, w 2014 roku. Rozliczenia za zbiorowe zaopatrzenie w wodę lub odprowadzanie ścieków prowadzone przez Przedsiębiorstwa (...) z odbiorcami usług zgodnie z artykułem 26 ustęp 1 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków następują bowiem na podstawie określonych w taryfach cen i stawek opłat oraz ilości dostarczanej wody lub odprowadzanych ścieków. Z dokonanej przez Sąd weryfikacji wynikało, iż opłaty abonamentowe zostały określone w sposób prawidłowy, to jest w roku 2013 na kwotę 9 złotych

5 gorszy netto na miesiąc plus 8-procentowy podatek vat, a w roku 2014 na kwotę 9 złotych 34 grosze netto na miesiąc, plus 8-procentowy podatek vat. Sąd uwzględnił również należność wynikającą z przedsądowego wezwania do zapłaty z dnia 16 kwietnia 2014 roku w kwocie 7 złotych 18 groszy, obejmującą odsetki za opóźnienie w płatności wyżej wymienionych faktur vat, albowiem sposób ich wyliczenia był prawidłowy i pozwany go nie kwestionował. W tej sytuacji pozwany zobowiązany jest uiścić na rzecz strony powodowej należność w łącznej wysokości 125 złotych 41 groszy. Zgodnie natomiast z przepisem artykułu 481 paragraf 1 Kodeksu cywilnego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Należy przy tym wskazać, iż w świetle przepisów ustawy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym w sposób dostateczny, lub wynikający z właściwości zobowiązania. Mając z kolei na uwadze, że skoro termin spełnienia świadczeń abonamentowych objętych pozwem upływał kolejno w dniach 24 maja 2013 roku, 18 lipca 2013 roku, 29 września 2013 roku, 22 listopada 2013 roku, 27 stycznia 2014 roku i 8 kwietnia 2014 roku, a strona powodowa skapitalizowała odsetki na dzień 16 kwietnia 2014 roku- w pełni uzasadnione było zasądzenie odsetek od należności głównej od dnia wniesienia pozwu, czyli od dnia 9 września 2014 roku. Z kolei żądanie zasądzenia odsetek od skapitalizowanych odsetek od dnia wniesienia pozwu miało uzasadnienie w przepisie artykułu 482 paragraf 1 kc, wedle którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powodztwa. Na koniec należy wskazać, iż na mocy przepisu artykułu 481 paragraf 2 zdanie pierwsze Kodeksu cywilnego w sytuacji, gdy stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. W związku z powyższym na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w punkcie pierwszym sentencji. Zgodnie z przepisami artykułu 98 paragraf 3 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z artykułem 99 Kodeksu postępowania cywilnego do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego radcy prawnego, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez Sąd osobistego stawienia strony. W świetle wskazanych przepisów do kosztów procesu poniesionych przez stronę powodową należało zaliczyć opłatę od pozwu w kwocie 30 złotych, wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 60 złotych i opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, co daje łącznie kwotę 107 złotych. Wedle natomiast przepisu artykułu 98 paragraf 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Ze względu na to, że pozwany przegrał w całości proces należało obciążyć go w całości kosztami procesu poniesionymi przez stronę powodową. Mając powyższe na uwadze w oparciu o przytoczone przepisy Sąd orzekł, jak w punkcie drugim sentencji.

[koniec części 00:40:40.957]